

НАЦИЗАМ ЈЕ, КОНТИНУИТЕТ, ВОЛСТРИТА

ИНТЕРВЈУ | МИШЕЛ ЧОСУДОВСКИ

By [Prof Michel Chossudovsky](#) and [Marigold Stojcevic](#)

Global Research, November 02, 2022

ПЕЧАТ

Region: [Europe](#)

Theme: [History](#)

Ако погледамо сву трагедију америчких ратова, то је земља у којој нема послератног периода, јер стално ратује. Зато, теза о Првом, Другом и трећем светском рату напосто није тачна, јер све је то један велики рат, о коме се све можете наћи у документу „Пројекат новог америчког века“!

Ако не пре, најшира српска јавност чула је за професора емеритуса **Мишела Чосудовског** 2014. године, када је од Републике Србије одликован Златном медаљом за заслуге, а поводом радова написаних о агресорском нападу НАТО-а на СР Југославију. Уз већ поменути професуру на Универзитету Отава у Канади, професор Чосудовски је и директор Центра за истраживање глобализације и оснивач и уредник портала „Глобал рисерч“. Био је и гостујући професор у Западној Европи, Југоисточној Азији, Пацифику и Латинској Америци. Радио је и као економски саветник владама земаља у развоју и консултант за неколико међународних организација. Сарадник је Енциклопедије Британика, а списи су му објављени на више од 20 језика. Све своје знање и искуство о глобалним светским дешавањима преточио је у 11 књига...

Професор Чосудовски био је чест гост скупова које је поводом годишњица НАТО агресије на СРЈ организовао Београдски форум за свет равноправних и његов председник, бивши министар спољних послова господин Живадин Јовановић. Ових дана професор Чосудовски поново је гост Београда и у хотелу „Москва“ представљена је његова књига „НАТО агресија на СР Југославију“, а „Печат“ је том приликом разговарао са аутором о најновијим геополитичким догађањима, укључујући изгледе за почетак нуклеарног рата у Украјини.

Господине професоре, рат у Украјини доказ је да смо савременици вероватно најмрачнијег периода у људској историји. Да ли је могућа победа добра над злом, или је ово крај слободе и независног људског духа?

Можемо да предвидимо тенденције, али не можемо да предвидимо крајњи исход рата на историју цивилизације. Јер ни у једном тренутку откад је 6. августа 1945. прва атомска бомба бачена на Хирошиму свет није био ближе незамисливом. Све заштитне мере из доба Хладног рата које су нуклеарну бомбу категорисале као „оружје у крајњој инстанци“ – укинуте су. На врхунцу рата у Украјини Пентагон у својој ратној мапи има уцртан „превентивни нуклеарни напад на Русију“. То, међутим, не значи да ће он бити спроведен. Јер као што је рекао амерички председник Реган, „нуклеарни рат се не може добити и никада се не сме водити“, а „једина вредност две нације које поседују нуклеарно оружје (САД и Русије, прим. аут.) је да осигурају да оно никада не буде употребљено“. Без обзира на то постоје моћни гласови и лобистичке групе унутар америчког естаблишмента и Бајденове администрације који су убеђени да је нуклеарни рат могуће добити. Зато сам уверен да треба да обновимо дипломатију и дијалог. С друге стране, морамо рат у Украјини презентовати јавности у оквиру истине и историјских чињеница, не само осам година уназад него и у много даљој прошлости, што сада није случај. Сви знамо да је свеукупна ратна пропаганда спонзорисана од владе САД и да су сви уговори, сви савези, договорени против Русије, а у корист Украјине.

На чему заснивате тврдњу коју сте управо изнели?

На основу свеукупне историје Америке и њеног понашања у последњих више од стотину година. Конкретно, на основу једног рата који је у потпуности „заборављен“, а који је почео у јануару 1918. године и био директна операција против Совјетског Савеза уз учествовање више земаља. Тај рат је трајао две године током којих су непријатељске трупе доведене чак до Владивостока. Све се то десило након само два месеца од догађаја који ми зовемо Октобарском револуцијом. Постоји још једна фундаментална историјска одредница за односе СССР-а и САД, а то је одлука Америке о бомбардовању 66 градова Русије са више од 200 бомби, донесена 15. септембра 1945. године, само две недеље после завршетка Другог светског рата и месец дана после догађаја у Хирошими и Нагасакију. Данас су документи о томе доступни и могу да се про читају, али никада нису били део историје нуклеарног рата. Моје је мишљење да „Менхетн пројекат“, инициран од Америке 1939, никада и није био намењен нацистичкој Немачкој него Совјетском Савезу. Дакле, фундаментално питање су разговори о миру и преговори са циљем

избегавања нуклеарног рата као средства масовног уништења, јер не смемо заборавити да САД од 2001. године нуклеарни рат презентују као употребу нуклеарних бомби у хуманитарне сврхе. Такође, многи његови лобисти, као што су Хилари Клинтон, Барак Обама и сада Џо Бајден, сматрају да нуклеарни рат може да буде само један, и то онај покренут од Сједињених Држава, што је ноторна глупост.

Ипак, колико је нуклеарни рат реалан, с обзиром на то да Владимир Путин поручује да га Русија не жели и да нуклеарни рат што се Русије тиче може да буде само изнуђен?

Сасвим сам сигуран да Русија не жели нуклеарни рат, јер политичко руководство Русије разуме оно што се назива „обезбеђење узајамног уништења“. На крају, то је била доктрина Хладног рата коју су разумели и Америка и Совјетски Савез, али што се тиче овог концепта, Америка у њега више не верује и доказала је то редефинисањем нуклеарне бомбе и посебно тактичког нуклеарног наоружања. Процедура у том процесу је брза и једноставна колико и промена ознаке на паклици цигарете са „штетна је“ на „није штетна по здравље корисника“. Другим речима, Американци нам кажу да је нуклеарна бомба, заправо, хуманитарна бомба и да је они користе у одбрамбене сврхе.

Шта значи америчка доктрина „превентивног нуклеарног рата“ као средства „самоодбране“ против нуклеарних и нуклеарних држава, која је у постхладноратовском времену заменила доктрину „узајамно осигураног уништења“?

То је доктрина Америке из 2001. године када је извршена ревизија нуклеарног положаја САД и редефинисана употреба нуклеарног оружја на начин да такозвано тактичко нуклеарно наоружање може да се користи у конвенционалном ратовању без одобрења врховног команданта, односно председника Сједињених Држава. И та доктрина је постала веома опасна јер је подржавају и верују у њу многи који не разумеју шта је нуклеарни рат. Изјава Владимира Путина од 21. фебруара 2022. управо је одговор на претње САД да ће „превентивно употребити нуклеарно оружје против непријатеља Америке“. А познато нам је, као што је нагласио Путин, да је Русија у свим документима НАТО-а означена као главни непријатељ и главна претња САД и Северноатлантске алијансе. Путин је, због тога, у истом говору изразио уверење да ће Украјина послужити као одскочна даска за напад нуклеарним оружјем.

Коме је, онда, то што зовете „приватним нуклеарним ратом“, у интересу, и шта њиме жели да се постигне?

Када сам поменуо приватизацију нуклеарног рата, мислио сам на тајни састанак одржан од 6. до 8. августа 2003, баш на дан када је давне 1945. извршен нуклеарни напад на Хирошиму, иза затворених врата у штабу Стратешке команде у ваздухопловној бази Офут у Небраски. Присуствовали су му високи руководиоци из нуклеарне индустрије и војноиндустријског комплекса, али и представници приватног сектора и неки политичари. Циљ је био да се приватне компаније интегришу не само у процес производње него и у процес одлучивања о производњи нуклеарног наоружања, што је постао непресушан извор огромног профита. Било је, наравно, и других састанака, али након овог састанка буџет за производњу нуклеарног оружја

САД одређен је у висини од трилион долара, који је у међувремену порастао на садашњих 1,3 трилиона долара, а у Бајденовој администрацији дефинисан је на два трилиона долара у 2030. години. То није годишњи буџет него само буџет за једно од тих специфичних нуклеарних оружја који је кренуо у небеса. Што више новца се троши на одбрану, то више ратова има и више пара се улива у џепове светских моћника. Према томе, рат је одличан бизнис. Међутим, производња наоружања, као уосталом и производња хране, детерминисане су енергијом и ако се на тржишту енергије створи хаос, по целом свету производни систем може да се дестабилизује. Хенри Кисинџер је о томе већ рекао да - „ко контролише нафту, контролисаће владе држава, а ко контролишите храну, контролисаће људе“. И у основи то је суштина свих ратова.

Јесу ли главни завереници нуклеарног рата, у ствари, носиоци крупног капитала који своју идеју новог светског поретка промовишу и спроводе кроз агенду утврђену иза кулиса Светског економског форума?

С апсолутном сигурношћу могу да кажем да употреба нуклеарног оружја није смањење броја људи него дефинитивно уништење цивилизације на планети Земљи. Али постоје и атомске бомбе малог приноса које су окарактерисане као употребљивије, имају капацитет експлозивности отприлике једне трећине бомбе бачене на Хирошиму, али и шест до 12 пута виши од бомбе бачене на Хирошиму. Стратешко нуклеарно оружје је, наравно, моћније. С обзиром на то да се нуклеарне бомбе могу користити и против земаља које немају нуклеарно наоружање, НАТО и САД су их искористили 1995. у борби против Либије. А постоји веома реалан контекст да буду употребљене на Средњем истоку. Бомбе које су постављене на границу Украјине према Руској Федерацији, оне којима је Русија окружена са западне, европске стране, могу да буду активирани у року од осам минута јер су веома близу великих градова, то су стратешке бомбе, и њихова могућа употреба може да нас доведе до нуклеарног холокауста. А коме је он у интересу, јасно је.

Ово звучи као отрежњење онима који мисле да је Русија јача са нуклеарним наоружањем од НАТО-а и Америке?

Русија засигурно има технологију и напредна оружја која Запад нема. А не треба заборавити ни чињеницу да Русија има и најнапреднији систем ваздушне

одбране, С-400. Турска има један С-400. Друге земље су углавном ослоњене на ваздушно одбрамбени систем Америке, али треба напоменути да оно што Американци имају није окренуто одбрамбеном систему. Велики део овог буџета од 1,3 трилиона долара се користи за стварање тактичког наоружања, на бомбе с различитим финесама. Дакле, не за стварање неких нових бомби. А све то доводи до тренутног колапса здравственог и образовног система. Још је интересантно да многе земље купују наоружање од Русије, па чак и оне које су савезници Америке, као што је Турска. Има ту логике, јер не можеш да имаш одбрамбени систем Русије ако немаш руско оружје.

Како сте дошли до закључка да америчка претња нуклеарним ратом Русији постоји дуже од једног века и, штавише, да су Волстрит и Рокфелери финансирали немачку ратну машинерију и предизборну кампању Адолфа Хитлера?

Захваљујући веома опсежној литератури о томе како је Волстрит учествовао у финансирању нацистичке Немачке, у њену војну и осталу индустрију. Међутим, много важније од тога је инвестирање у изборну кампању Адолфа Хитлера раних 30-их од стране Федералних резерви Америке и Банке Енглеске. Браћа Далс су такође учествовала у томе, али историчари то не желе да признају. Сада се такође зна да је деда Буша Млађег био дубоко укључен у нацистичку Немачку. Али постоји још један прилично јасан доказ – нацистичка Немачка није имала нафте, осим нешто од Румуније, а вођење Другог светског рата, посебно операције „Барбароса“, захтевало је континуирано снабдевање нафтом коју је обезбеђивао „Стандард ојл“ у власништву Рокфелера. Другим речима, без Рокфелера и његове подршке не би било Другог светског рата, или не би било операције „Барбароса“. Постоје многе књиге које анализирају ову специфичну тему, и које су ми помогле да закључим – да је Други светски рат покренут са циљем уништења Совјетског Савеза и свега онога што су поседовали Немачка, Италија и Британска империја која се у историјским књигама не помиње. Међутим, Америка је 1921. формулисала тзв. црвени план, чија је намера била да се изврши инвазија на Британско царство. Мени је познатији план који се односио на инвазију Канаде која је те 1921. била део Британског царства и по коме је требало бомбардовати Ванкувер, Монреал и Халифакс и засути их хемијским оружјем. Основна идеја Другог светског рата била је да се разбију велике империје, али се од напада на Канаду из неког разлога одустало и он је мировао све до 1939. године.

Да ли све о чему говоримо потврђује континуитет нацизма и после Другог светског рата, односно његов наставак у рату који се сада води другим средствима, као што је биолошки рат чије је делимичне потенцијале Пентагон инсталирао у украјинске лабораторије а, можда, и кинеске?

То је нешто веома комплексно, а опет јасно. Све је континуитет Волстрита, јер од самог почетка Волстрит је подржавао и финансирао нацисте у Немачкој. То је историјска чињеница. А за време буђења Другог светског рата помагали су и нацисте у Украјини који су до данас остали ту. Мислим да је проблем што људи посматрају нацизам као идеологију. Али кад гледате политику и економију иза нацизма, тада откривате људе који су их финансирали из својих приватних, профитерских интереса. Данас је у Немачкој на позорници Националсоцијалистичка радничка партија која је акроним за нацизам.

Дакле, управо из на сваки начин најјаче државе Европе Немачке, САД и НАТО воде рат до уништења Европске уније!?

То недвосмислено доказује терористички акт на Северном току који је Бајденова администрација испланирала и пре руске специјалне операције у Украјини, а сам Бајден јавно потврдио изјавом „моћи ћемо то да урадимо“. Северни ток настаје у Русији, али пролази кроз територијалне воде четири земље чланице ЕУ, укључујући Финску, Шведску, Данску и Немачку, чији су га парламенти одобрили пре изградње. Штавише, гасоводи Северни ток такође су захтевали одобрење Естоније, Летоније, Литваније и Пољске. А са правне тачке (Међународно право: Повеља УН, Поморско право) ово није био терористички напад на Русију већ је то био амерички акт рата против Европске уније. Јер гасоводи Северни ток који су били предмет напада налазе се у (поморској) територијалној јурисдикцији четири државе чланице ЕУ, а у међународном праву „територијални интегритет“ протеже се на „имовине“ које се налазе унутар територијалних вода националне државе. А намерно уништавање поменуте „имовине“ унутар територијалних вода земље од стране или у име страног државног актера представља чин рата. Истовремено, овај терористички акт представља издају на највишим нивоима власти у државама ЕУ, уз чију помоћ Вашингтон води рат против Европе. Дакле, Америка више није савезник ЕУ, јер њени корумпирани политичари постављају позорницу за уништење Европске уније у име САД.

Могу ли свакодневни протести широм Европе против увођења санкција Русији на своју штету прерасти о озбиљан антиглобалистички покрет за рушење глобалиста и њихових корумпираних колаборациониста на власти у земљама широм света?

Рекао бих да је одговор НЕ! А искључиви разлог за то је што све покрете антиглобалиста финансирају управо сами глобалисти. Заправо, постоје различити прогресивни покрети за које не знамо ко стоји иза њих. Они, на пример, промовишу реторику да су по борници здраве, природне климе, или да су против глобализма, али не схватају да новац којим су финансирани долази од Рокфелера, или од Сороша у случају Србије. Дакле, неопходно је створити такве покрете које неће финансирати Сорош. Што се Србије тиче, они лево оријентисани подржавају и независно Косово зато што су финансирани из Сорошевог фонда.

Шта је улога зелених у ратном замешатељству глобалиста?

Важно је да се разуме да је и клима део онога што финансира Рокфелер. Иронија је у томе што су ти који брину за климу власници нафтних компанија. И говоре о фосилним горивима која уништавају климу, што је апсолутно ван памети. Они такође стоје иза пројеката УН о одрживости, што је опет повезано с климом. Ако гледате те пројекте о одрживом развоју, ту има читав низ хуманитарних пројеката. Али средства која воде до тих хуманитарних пројеката су све само не хуманитарна. И то можемо да видимо на примеру Холандије где фармери више не могу да користе гнојива што је предуслов за банкрот привреде. Такође је иронична велика брига о клими Египта где је долина Нила, почев од 1991, потпуно уништена. Иако је била житница хиљадама година уназад, долина Нила је сада банкротирала и египатска влада је била присиљена да увози поврће. При томе, ГМО храна је увелико ушла у све земље, а та чињеница прикрива се лажима.

Како цените позицију Србије у случају да се њено политичко руководство не одупре притисцима и приклони се санкцијама против Русије?

Мислим да није у интересу Србије да прихвати ставове Европске уније, и да Србија треба да направи отклон од онога што се под утицајем САД и НАТО-а дешава на Старом континенту. Потпуно подржавам самосталну политику коју спроводи Србија.

На крају, да ли би повратак на хладноратовску позицију и евентуални договор великих сила о новој блоковској подели могли да доведу свет до мирне коегзистенције слободних и мислећих људи?

Мислим да је то дуготрајан процес, којему крај није на видику. Поменућу један историјски догађај – конгрес у Ђенови 1923. године, на коме је Совјетски Савез предложио документ о мирној коегзистенцији. Америка је ту била само посматрач, али су западне силе одбиле понуђени документ, и то је веома важна чињеница у историјском погледу. Мислим да је фундаментална та мирољубива коегзистенција између нација, али ако погледамо сву трагедију америчких ратова, то је земља у којој нема послератног периода, јер стално ратује. Зато, теза о Првом, Другом и трећем светском рату напосто није тачна, јер све је то један велики рат, о коме све можете да нађете у документу „Пројекат новог америчког века“!

*

Note to readers: Please click the share buttons above. Follow us on Instagram and Twitter and subscribe to our Telegram Channel. Feel free to repost and share widely Global Research articles.

All images in this article are from ПЕЧАТ

The original source of this article is ПЕЧАТ

Copyright © [Prof Michel Chossudovsky](#) and [Marigold Stojcevic](#), ПЕЧАТ, 2022

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Prof Michel Chossudovsky](#) and [Marigold Stojcevic](#)

About the author:

Michel Chossudovsky is an award-winning author, Professor of Economics (emeritus) at the University of Ottawa, Founder and Director of the Centre for Research on Globalization (CRG), Montreal, Editor of Global Research. He has undertaken field research in Latin America, Asia, the Middle East, sub-Saharan Africa and the Pacific and has written extensively on

the economies of developing countries with a focus on poverty and social inequality. He has also undertaken research in Health Economics (UN Economic Commission for Latin America and the Caribbean (ECLAC), UNFPA, CIDA, WHO, Government of Venezuela, John Hopkins International Journal of Health Services (1979, 1983) He is the author of 13 books including The Globalization of Poverty and The New World Order (2003), America's "War on Terrorism" (2005), The Globalization of War, America's Long War against Humanity (2015). He is a contributor to the Encyclopaedia Britannica. His writings have been published in more than twenty languages. In 2014, he was awarded the Gold Medal for Merit of the Republic of Serbia for his writings on NATO's war of aggression against Yugoslavia. He can be reached at crgeditor@yahoo.com

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca